

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2014. május 11-én.

Kezdő ének: 36. zsoltár 2. verse

Főének: 450. dicséret mind az 5 verse

Igehirdetés előtti ének: 180. Dicséret 1. verse

Textus: Jelenések könyve 21. rész 6. verse: „Megtörtént! Én vagyok az Alfa és az Ómega, a kezdet és a vég. Én adok majd a szomjazónak az élet vizének forrásából ingyen.”

Kedves Testvéreim!

Megtörtént. Most már nincs visszaút. Nincs lehetőség arra, hogy megfordítsuk a történelem kerekét. Nem tehetjük meg, hogy egy legyintéssel elintézzük a múltat. Mert ami ott volt, az számunkra is maghathatózó. Megtörtént. Ki mer ez ellen bármit is felhozni? Ki az, aki ennek ellene merne szegülni? Hiszen ezen változtatni már nem lehet. Pilátus is azt mondta nagypénteken a zsidóknak, akik reklamáltak nála a kereszten lévő felirat miatt, hogy amit írtam, megírtam. Mi is szoktuk mondani, ami történt, megtörtént. Semmiféle változtatást azon már nem lehet tenni. Megtörtént. Döbbenetesen súlyos szó ez. Hiszen benne van az, hogy tehetetlenek vagyunk, hogy az erőnk semmit sem ér, hogy hiába fogunk össze, hiába leszünk egyek, ez ellen akkor sem tehetünk semmit. Ennek így kell maradnia.

Milyen jó, hogy nem itt fejeződik be ez az igevers. Igaz ugyan, hogy megtörtént, lezárult de nem mindegy, hogy mi. A felolvasott igeszakaszban ugyanis láthattuk, hogy a megbízható és igaz isteni szónak a lejegyzése történt meg. Ez pedig azt mondja el nekünk, hogy Isten a kezdet és a vég. Ő az, aki ad nekünk a forrásvízből, ha szomjazunk. Ez az, amin változtatni már nem lehet. Isten az életnek forrása. Minden tőle származik. A fény, a reménység, a könyörületesség, a szeretet. Tőle kaphatjuk meg, hogy a mi életünkben is megjelenjenek az új élet gyümölcsei. Ő az, aki újjá teremt mindent. Hiszen a régi elmúlt, és minden újjá lett Krisztusban.

Isten a kezdet. Talán eszünkbe jut, hogy az Apostoli Hitvallás is így kezdődik. Hiszek egy Istenben, mennynek és földnek teremtőjében. Mindent Ő teremtett, minden Őtőle származik. Egyértelműen Ő a kezdet. Ugyanezt írja le Pál apostol Krisztusról: „Ő előbb volt mindennél, és minden őbenne áll fenn. Ő a feje a testnek, az egyháznak is, ő a kezdet, az elsőszülött a halottak közül, hogy minden tekintetben ő legyen az első.” (Kol. 1.17-18) Istennél nincs előrébb semmi.

Vajon mi életünk kezdetének tartjuk Őt? Úgy gondoljuk, hogy nálunk is Ő a legelső? Vagy nagyon sok mindent elé tettünk már. Hiszen keresztyén emberként is annyi minden veszély leselkedik ránk. Figyelünk az embertársainkra. Mit hogyan tesznek, végiggondoljuk, hogy mit hogyan javíthatnánk ki az életükben. Elgondolkodunk, hogy miként lehetne másoknak a lelkét, lelki világát jobbra tenni. Isten pedig egy idő után elveszik abban, hogy más emberekkel foglalkozunk. Lehet, hogy a kiindulás még Istennél volt, de egy idő után csak a másik ember maradt. Ugyanilyen veszély lehet, értse most mindenki jól, amit mondok, veszély lehet a családnak is. Igen, nagyon fontos, hogy a családdal minél odaadóbban foglalkozzunk. De a család sem kerülhet sorrendben soha Isten elé. A családnak élete, minden nehézsége odakerülhet Istenhez, de ez nem fedheti el azt, hogy Istentől kérjük és várjuk a segítséget. Beszélünk arról, hogy milyen fontos a kötelességtudat. A munkahelyünkön legyünk minél szorgalmasabbak, adjuk ki magunkból a legtöbbet, hiszen ez is keresztyén életünk egyik mérőköve. És miközben szakadatlanul dolgozunk, a különféle gondok között elveszítjük a kezdetet, Istent, magát.

Lehet, hogy amikor elindultunk, akkor még úgy éreztük, hogy a Mindenható Atyától kaptuk a feladatot, vagyis Ő volt a kezdet. Később pedig csak a feladat maradt, Isten valahol útközben elmaradt tőlünk. Saul király, Izráel legelső királya is így járt. Maga az Úr volt az, aki kiválasztotta őt. Kezdetben nem is volt semmi gond. Aztán valahol, talán maga Saul sem tudta hol, Isten elmaradt mellőle. Nem azért, mint ha Isten akarta volna ezt így, hanem Saul feledkezett meg arról, hogy honnan is kezdődött minden.

Igen, Isten a kezdet. Mindenben. Életünk minden eseményében. Hisszük, hogy minden, ami az életünkben van, az nem a véletlen, nem a vaksors eredménye, hanem Isten kezéből érkezik. A Heidelbergi Káté válaszol így arra a kérdésre, hogy mi az isteni gondviselés: „A gondviselés Isten mindenható és mindenütt jelenlévő ereje, amellyel a mennyet és a földet, minden teremtménnyel együtt szilárdan kézben tartja, és úgy igazgatja, hogy amit a föld terem, továbbá eső és aszály, termő és terméketlen idők, étel és ital, egészség és betegség, gazdagság és szegénység – szóval minden – nem véletlenségből, hanem az ő hűséges atyai kezéből származik” (27. kérdés-felelet). Ezt kell minden nap szemünk előtt tartani. Isten a kezdete, az eredete mindennek.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2014. május 11-én.

Ugyanakkor igénk azt is elmondja, hogy Isten a vég is. Ez már sokkal megfoghatatlanabb. Hiszen azt még értjük, és felfogjuk, hogy Isten teremtett mindent, így ő a kezdet. De mit jelent az, hogy Ő a vég? Mondhatjuk azt, hogy Ő vet véget mindennek. Isten lesz az, aki ezt a világot megszünteti, és egy újat hoz létre. Isten az, aki minden rosszat eltöröl bennünk is, és helyette új krisztusi lelkületet ad. Mindennek Őbenne van vége, mert Ő az, aki újjá teremt mindent.

Vajon a mi életünkben, hogy van ez? Őt látjuk, amikor előre tekintünk? Ő az, aki a mi célunk? Hiszen életünk egyszer véget ér. Őt tartjuk életünk végének? Vagy magunk sem tudjuk hová, kihez megyünk?

Egy nagyon érdekes felfedezést tett egy amerikai kutatócsoport úgy 50 évvel ezelőtt. Rádióhullámok segítségével igyekeztek megmérni az emberi gondolkodás kisugárzását. Össze is állították ezt a gépezetet, amelynek a skálája 500 egységig tudott mérni pozitív és negatív irányban is. A legerősebb rádióadók is csak 9-es értéket értek el ezen a mérőműszeren. Ez a tudóscsoport egy kórházban végezte el kísérleteit. Többek vizsgálata után olyan haldoklót vizsgáltak, aki haláltusája közben elátkozta Istent, az egész világot, és mindent, ami csak létezett. Miközben ezt tette, a mutató kilendült egészen 500-ig negatív irányban. Egy másik alkalommal pedig egy olyan haldoklót vizsgáltak, aki imádkozott, kérte bűnei bocsánatát, és azt, hogy Isten könyörüljön rajta, és fogadja be országába. A mutató most is az 500-as határt érte el, csak pozitív irányban. Ha valaki tudja, hogy Isten a vég, annak még a gondolatai is olyan kisugárzást adnak, amely a legkomolyabb mérőműszert is próbára teszi.

A mi gondolkodásunkat, ha megvizsgálják, akkor mit mutatna a mutató? Meddig lendülne ki, és milyen irányban? Hiszen beszéltem már olyan Istenben hívő emberrel, aki azt mondta, hogy ő csak annyit hisz, hogy porok vagyunk, és porrá leszünk. Utána meg nem lesz semmi. Sem örök élet, sem feltámadás. Csak elmúlás. Mi látjuk életünknek végén Istent és hozzá készülünk?

Így hangzott ugyanis az a kijelentés, amit az apostol leírt, mint biztos információt: „Én vagyok az alfa és az ómega, a kezdet és a vég”. Amennyiben a mi életünkben is valóság ez, és egyedül Istent látjuk minden kezdeteként, és csak Őt látjuk, mint akihez mi is tartunk, akkor biztosan fellép a hiányérzet, amikor éppen eltávolodunk. Érezni fogjuk, hogy valami hiányzik, valami nem teljes. Szomjazunk.

Nézzünk csak körül, milyen sok ember van, akinek hiányzik ez a kezdet és ez a vég. Pótolják ezt reggeltől-estig való munkával, így minden a munkával kezdődik, és azzal végződik. Vannak olyanok, akik számára nem létezik más beszédtema csak a szexualitás, vagy éppen a pénz. Ezeknek az embereknek ez jelenti a pótlékot, ez jelenti a kezdetet és a véget.

Ha pedig a kérdés felénk fordul: mit teszünk mi, ha éppen elfeledtük Istent, ha valahol elhagytuk útunkban? Keresünk mi is valami pótlékot, vagy visszafordulunk, és Istenhez kiáltunk? Sokszor előfordult már velem is, hogy azzal áltattam magam: minden rendben van, reggeltől estig szolgálatot végzek Istenért. Csak Isten elmaradt időközben valahol. A kezdet, és a vég nem Isten volt. Addig nincsen nagy baj, amíg ezekben az esetekben szomjazunk. Amíg tudjuk és érezzük is, hogy valaki hiányzik nekünk. Ismerjük fel, hogy szomjunkat csakis Istennél csillapíthatjuk. Nincs semmilyen más forrás, amely olyan vizet tudna adni, hogy utána ne szomjazzunk meg. Isten azonban a szomjazónak ad az élet vizének forrásából ingyen. Ez pedig elég lesz egész életünkre.

Járjuk mi is úgy az élet útját, ahogyan Ábrahám járta. Amikor Isten hívását hallotta, akkor gondolkodás nélkül haladt az úton. Nem kérdezte miért, nem érdekelte, hogy hogyan. Csak annyit tudott, hogy Isten indította el az útra. Megtett mindent, mert tudta, hogy élete végén Isten vár rá, hogy Isten ígéretei mind igazak. Kétkedés nélkül tett mindent. Életútján pedig egyetlen alkalommal sem gondolta azt, hogy Isten nem teljesíti ígéretét. Biztos volt abban, hogy minden úgy lesz majd, ahogyan azt a Mindenhatótól hallotta. Tudta ugyanis, hogy az ígéretek biztosak, tudta, hogy az úton éltető erőként ott lesz a forrás, amely Istentől származik.

Kedves Testvéreim! Mindez megtörtént. A forráshoz az út előttünk áll. Isten küld minket, és Ő vár minket. Lássuk meg mindenben Őt és halljuk meg szavát: „Jöjj! Aki csak hallja, az is mondja: Jöjj! Aki szomjazik, jöjjön! Aki akarja, vegye az élet vizét ingyen!” Válaszoljunk erre a hívásra lelkünk hódolásával: „imádlak téged, Urát kezdetemnek, urát végemnek, s egész életemnek. Fő szerző okát a természetnek, halálnak Urát és kegyelemnek.”

Amen!

Záróének: 451. Dicséret mind a 4 verse